

A kitanult katona

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy katona. Mikor kitöltötte a hátom esztendőt, nem volt egy krajcárja sem. Amint megy hazafelé, azt mondja: „Bárcsak egy bolondot találnék, akitől szerezhetnék egy kis pénzt!”

Elkezdett énekelni: „Most jöttem a mönnyégből, megint visszamegyek!” A szücsné meghallotta, mindjárt be is hívta, kérdezte tőle:

- Látte-e az én Józsi fiamat?

- Láttam, éppen mellettem volt - válaszolt a katona.

- Rongyos-e nagyon? Mert amikor eltemettük, nem különös ruhában temettük el.

- Hát bizony lehetne a ruhája jobb is! - mondja a katona.

No, hát akkor odaadott az asszony egy vég vásznat, meg háromszáz forintjuk volt, azt is, vigye el a Józsi fiának. Elment a katona a háromszáz forinttal meg a vég vászonnal. Hazamegy az ura, beszél az asszony, hogy járt ott egy koldus, mindig azt énekelte: „Most jöttem mönnyégből, megint megint visszamegyek!” Odaadtam neki egy vég vásznat meg háromszáz forintott útiköltséghez.

- Ugyan minek adta? Milyen keservesen szedtük össze azt a kis pénzt! - mondja az ura. Megharagudott az ember. Volt egy szürke lovuk, fölült rá, ment a katona után. Az észrevette, hogy valaki nagyon nyargal utána, az erdőben volt egy cserjés, bebújt. Megkötötte a szegény ember a lovat a cserjés mellé, ment keresni a kitanult katonát. Kiált, keresi, nincs sehol. Visszamegy, látja, hogy nincs már lova sem. Messzire nyargalt már a kitanult katona a szürke lovon. Hazaér nagy fáradtan, kérdi a felesége, hogy hova lett a szürke ló.

- Odaadtam a katonának, vigye el a Józsinak, ne járjon gyalog.

Most már lova is volt a katonának, meg pénze is, gondolta magában: „Szétnézek, találok-e még több bolondot. Ej, csak még egyet találnék!”

Amint megy, mendegél, látja, hogy szalonnát húz egy ló a szántóföldön.

- Mit csinálnak? - kérdezi a katona.

- Zsírozzuk a földet.

- Nem úgy kell azt! - nevetett a katona.

- Hát hogy?

- Megmondom, ha adnak kendtek száz forintot. Ezt a szalonnát tegyék fel a kocsira, ez emberbe való, hanem kell kendteknek dudvát gyűjteni, rakásba tenni, mikor már megérett, kivinni a földre, az majd megszírozza!

Megint megy a katona, előtalál egy házikót, látja, hogy az öregasszony tyúk alá hajtja a csirkéket.

- Jó napot szülém! Miért taszigálja kend a tyúk alá a csirkéket?

- Hogy szopjanak.

- Nem úgy kell, szülém!

- Hát hogy?

- Megmondom én, ha ad kend száz forintot. No, hozzon egy kis kását!

- mondja a katona. Hozott is, a katona szétszórta a csirkéknek. - Látja, hogy eszik, így kell a csirkéket etetni!

Volt már ötszáz forintja. Ment tovább, találkozott egy öregemberrel, akinek két kis malaca volt, három esztendeje kínlódott velük. Fogta a malacok farkát, hogy a földre ne bújjanak. A katona odamegy, kérdezi:

- Mit csinál kend, bátyámuram?

- Nem bírok ezzel a két malaccal, erővel a földre akarnak bújni, már az előbb csak a farkuk töve látszott ki. Ugyan katona uram, tanítson meg, mit csináljak ezekkel?

- Megmondom, ha ad száz forintot!

- Éppen száz forintom van, mégis odaadom, mert már beleuntam a kínlódásba.

- Csináljon kend egy kis ólat, oda zárja be őket. Drótot húzzon az orrukba, nem bújnak a földbe! - mondta az eszes katona.

Kapott is száz forintot, volt már pénze elég, hazament, földet vásárolt, élt boldogan. mönnyég - menyország, túlvilág